

Arrest

nr. 258 128 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BLOCK
Onze-Lieve-Vrouwkerkplein 35
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 september 2015 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 september 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 oktober 2016 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris vervolgens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Bij arrest van 17 maart 2017 met nummer 183 936 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker in beroep de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker dient op 8 mei 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal weigert op 5 juli 2017 dit volgende verzoek in overweging te nemen. De gemachtigde van

de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 13 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.3. Bij schrijven van 26 april 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 december 2020 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk, omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die maken dat hij de aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats in het buitenland.

1.4. Eveneens op 16 december 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [A.M., M.H.M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied - zus erkend vluchteling in België - artikel 8 E.V.R.M.

Verzoeker verblijft sinds september 2015 ononderbroken in België. Hij diende een verzoek in om internationale bescherming, dat hem definitief werd geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 maart 2017 (arrest RvV nr. 183 936 van 17 maart 2017).

Niettegenstaande de weigering van de asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn verklaringen en de redenen waarom hij Irak diende te ontvluchten. Bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst is de kans heel groot dat hij er vervolgd zal worden. Verzoeker vreest oprecht voor zijn veiligheid, waardoor een terugkeer vanuit het perspectief van verzoeker geen optie is.

De zus van verzoeker en haar echtgenoot, mevrouw [S.A.M.] (DVZ [...]) en de heer [S.A.D.] (DVZ [...]) , zijn in België erkend als vluchteling (stuk 3) . Dit houdt een schending in van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens. Verzoeker verplichten te scheiden van zijn zus en schoonbroer resulteert in een disproportionele hoeveelheid leed.

Artikel 8 E.V.R.M waarborgt immers de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Of er sprake is van een gezinsleven, is een feitenkwestie en verwijst naar de effectief beleefde en hechte persoonlijke banden. Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het treffen van een billijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif/Üner criteria :

Wat betreft de notie familieleden, houdt dit in dat er een voldoende nauwe band aanwezig dient te zijn tussen de leden van de familie: « La notion de vie familiale ne se limite plus aujourd'hui à la seule institution d'une famille en tant que cellule organisée et protégée par le droit : elle couvre au contraire de nombreux domaines tels que l'autorité parentale, les droits des enfants naturels et adultérins, les mesures de placement des enfants, la transsexualité, l'homosexualité, l'établissement des liens de filiation...

Vrije vertaling : de notie van het familieleden limiteert zich op heden niet meer enkel tot het instituut van de familie in de zin van een cel georganiseerd en beschermd door het recht : integendeel, zij dekt vele domeinen zoals het ouderlijk gezag, de rechten van de natuurlijke en overspelige kinderen, de maatregelen van geplaatste kinderen, de transsexualiteit, homoseksualiteit en het vaststellen van de afstammingsband. . . » (N. GALLUS, Rev. dr. U.L.B. 2/2005, 2 E.H.R.M. (GK) , 12 juli 2001, K. en T. t. Finland, § 150; E.H.R.M. (GK) 2 november 2010, Serife Yigit t. Turkije, §93. 3 Hierna verkort: EHRM 4 E.H.R.M. 17 april 2014, Paposhvili / België , § 141 5 E.H.R.M., 12 juli 2001, K. en T./Finland § 150)

« Les relations parentales et la jurisprudence récente de la Cour européenne des droits de l'homme »-, p. 14).

Het recht op een privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privéleven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privéleven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Verzoeker verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst en hem losrukken uit de omgeving waar hij een nieuw leven heeft opgebouwd, zou zonder meer ernstig lijden teweeg brengen en een schending van artikel 8 E.V.R.M. betekenen.

Dit vormt a fortiori ook een humanitaire grond voor verblijf.

De zus van verzoeker en haar echtgenoot zijn in België erkend als vluchteling. Broer en zus zijn onmisbaar in mekaars leven. Ze zijn een grote emotionele en mentale houvast. Ze vinden het zeer belangrijk om hun nauwe familiebanden in België te behouden. De effectiviteit van het recht op een privé- en familieleden houdt in dat er een negatieve verplichting bestaat voor de overheid om zich te mengen in dit leven doch dat er ook positieve verplichtingen bestaan in hoofde van de lidstaten. Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht belang aan de persoonlijke omstandigheden van de dossiers en een aantal elementen zoals het ontstaan van het gezinsleven, de belangen van de familieleden, de sociale banden, etc.

"However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see *Dalia v. France*, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-1; *Mehemi v. France*, 26 September 1997, § 34, Reports 1997-VI; *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX; and *Slivenko* cited above, § 113)" (EHRM, M.P.E.V. e.a. t. Zwitserland, 8 juli 2014, nr.

3910/13) "However, it is likely that the applicant and her family would experience a degree of hardship if they were forced to do so. When assessing the compliance of State authorities with their obligations under Article 8, it is necessary to take due account of the situation of all members of the family, as this provision guarantees protection to the whole family (...) However, the Court considers that they fell short of what is required in such cases and it reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal (...) The Court is not convinced that actual evidence on such matters was considered and assessed by the domestic authorities." (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, nr. 12738/10). Om vast te stellen dat een bepaalde maatregel evenwel disproportioneel kan zijn aan het beoogde doel, volstaat het om de verschillende belangen in het geding af te wegen. Dit geldt des te meer nu de nodige garanties op het respect van art. 8 E.V.R.M dienen te worden geboden en dit niet louter uit goede wil is of uit een praktijk van goede orde .

Het EHRM oordeelde dat er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit dient verder te geschieden aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Dat ten aanzien van de zus van verzoeker, mevrouw [S.A.M.], het recht op een gezinsleven de 'fair-balance' toets rigoureus moet worden toegepast staat buiten twijfel. Zij beschikt immers over een verblijfsrecht in België. E.H.R.M., 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83, zie ook arrest RW nr. 184 149 van 21 maart 2017 in de zaak RvV 198 818/ II

Het is duidelijk dat in casu er geen enkel belang kan ingeroepen worden dat hoger is dan het recht op een gezins- en familieleven van verzoeker.

De zus van verzoeker heeft in België een stabiel leven uitgebouwd met haar echtgenoot. Bijgevolg zou de verwijderingsmaatregel t.a.v. verzoeker niet enkel een schending zijn van art. 8 E.V.R.M. in hoofde van hem maar ook t.a.v. zijn zus en schoonbroer.

Ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied - voorgaande procedures - uitgesproken meerwaarde voor de samenleving – werkbereidheid

Ondertussen heeft verzoeker, ondanks zijn precaire verblijfssituatie, een nieuw leven kunnen opbouwen. Hij toont zich enorm werkbereid en is zeer gewillig om bij te dragen aan de samenleving. Hij heeft reeds werkervaring kunnen opdoen. Hij is in 2016 gestart als jobstudent waar hij de voorbije jaren verscheidene keren werd tewerkgesteld.

De werkgevers waren telkens zeer tevreden over de prestaties van verzoeker waarbij voltijdse tewerkstelling werd beloofd.

Onmogelijkheid tot terugkeer naar Irak omwille van algemene veiligheidssituatie - schending artikel 3 EVRM

Eveneens wijst verzoeker op de huidige situatie in Irak.

Gezien de huidige veiligheidstoestand in Irak is een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer meer dan reëel.

Het land ondervindt dagelijks de gevolgen van de vroegere aanwezigheid van Islamitische Staat (hierna: IS) en het hevige conflict dat hier woedde. Er zijn slapende IS-cellen die de regio blijven terroriseren en daardoor burgerslachtoffers eisen. Bovendien zijn er heel wat niet-ontplofte explosieven die de veiligheid van de burgers bedreigen. Iraq has seen a surge in kidnappings and killings after declaring victory over Islamic State, as extremists attempt a comeback using guerrilla tactics.

Last month saw at least 83 cases of kidnap, murder or both in the three provinces, with most occurring on a highway connecting Baghdad to Kirkuk province.

http://www.dailymail.co.uk/news/is_is/article-5_985259/Islamic-State-makes-comeback-Iraq-switch-guerrilla-tactics.html

De angst voor nieuwe aanvallen van IS is bijgevolg nog steeds aanwezig bij de Iraakse bevolking. Deze vrees blijkt bovendien gegrond te zijn, gezien er nog steeds aanvallen gebeuren in naam van IS.

"But in places formerly controlled by IS, locals say they are more worried about their future than the past. Militants may have lost almost all of their territory, but attacks continue and residents fear the group will once again rekindle its campaign of all-out violence.

"We know where the explosives are, so we are not afraid of them," explains Sarhan, a 15-year-old shepherd who guides us toward the sinkhole. "But we are afraid of militants coming back, so we have guns now."

VOA news, Attacks continue as Iraq Marks One Year Since Islamic State Victory, 7 december 2018, te consulteren op: <https://www.voanews.com/a/attacks-continue-as-iraq-marks-one-year-since-islamic-state-victory/4690659.html>

Een recent rapport bevestigt de blijvende dreiging van IS. De terreurbeweging heeft baat bij de blijvende instabiliteit in de regio omdat het de aandacht van hen wegneemt. Door het conflict tussen het Iraakse leger en de Koerdische troepen worden de talrijke overgebleven IS-strijders uit het oog verloren.

"...fighters in Iraq, as well as 14,000 fighters in Syria. A report from a United Nations panel of experts released at the same time concluded that ISIS "has up to 30,000 members roughly equally distributed between Syria and Iraq and its global network poses a rising threat."

"This does not appear to herald an imminent large-scale campaign," writes Spyer of the ISIS footholds in northern Iraq. "Rather, the Islamic State appears to be in a phase of rebuilding its structures to prepare for a future recommencement of insurgency in Iraq, accompanied by a steady drip of armed attacks..."

Task & Purpose, Iraq to the Future: ISIS Is Reportedly Biding Its Time Ahead Of A Bloody Iraqi Comeback. <https://taskandpurpose.com/isis-insurgency-iraq-report>

Verzoeker verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst zou dus inhouden dat men hem stuurt naar een land waar hij een groot risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. In het land van herkomst heeft verzoeker heel veel problemen gekend. Tijdens zijn verblijf in België is hij er in geslaagd een leven op te bouwen en heeft hij hoop voor de toekomst. Het is ontoelaatbaar dat verzoeker opnieuw de gecreëerde zekerheid achter zich moet laten teneinde tijdelijk naar Irak terug te keren in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf.

In beleidsnota asiel en migratie wordt volop ingezet op actieve migratie, verzoeker voldoet aan alle voorwaarden. Hij is goed geïntegreerd, zeer geëngageerd en hij draagt actief bij aan onze maatschappij. Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst zou in die zin een erg fout signaal zijn. Hij is het toonbeeld van een actieve nieuweling, die in het huidige beleid net als voorbeeldfiguur naar voren geschoven zou moeten worden.

Verzoeker terugsturen zou geen voorbeeld zijn van krachtdadigheid, het zou net getuigen van een gebrek aan consequentheid tegenover het eigen democratisch verkozen beleid.

[...] Langdurig ononderbroken verblijf in op het Belgische grondgebied - duurzame lokale verankering - artikel 8 EVRM

Verzoeker verwijst eveneens naar hetgeen dat reeds werd uiteengezet:

Verzoeker verblijft reeds meer dan 6 jaar onafgebroken in België, naast de bescherming van het familie- en gezinsleven bestaat ook nog de ruimere notie van het privéleven. Eén van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM is immers het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nr. 640 en 649). Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt. Verzoeker wenst in dit licht het arrest Maslov t. Oostenrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken. In deze zaak is de Grote kamer in dit arrest van oordeel dat de sociale binding tussen vreemdelingen en de gemeenschap waarin ze leven deel uitmaakt van het concept privéleven zoals vermeld staat in artikel 8 EVRM.

"Furthermore, the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy "family life" there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect (see Üner, cited above, § 59)." (CEDH, Maslov v. Austria, 23 juni 2008, nr. 1638/03)

Sinds zijn aankomst in België, heeft verzoeker op een uitzonderlijke wijze inspanningen geleverd om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij. Verzoeker spreekt perfect Nederlands, was actief op de arbeidsmarkt, participeerde ook in nationaal en provinciaal voetbal, waarbij grote hoeveelheid vrienden en contacten werden opgebouwd.

Verzoeker voerde hierbij alle mogelijke inspanningen uit om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken met succes.

In casu is, door het ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, elke sociale band in het land van herkomst definitief doorgesneden. Verzoeker spreekt Nederlands is zeer sterk geïntegreerd in onze samenleving door zijn voormalige tewerkstelling en door zijn hobby. Hij kan niet langer aanzien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap. Verzoeker verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst en hem losrukken uit de omgeving waar hij een nieuw leven heeft opgebouwd, zou zonder meer ernstig lijden teweeg brengen en een schending van artikel 8 EVRM betekenen.

De situatie waarin verzoeker zich bevindt heeft bovendien opvallend veel gelijkenissen met enkele situaties zoals deze werden omschreven in de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en in het bijzonder in het kader van de prangende humanitaire situaties en de duurzame lokale verankering in België.

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat DVZ een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de verzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig

onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.”

2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- dan wel privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan hij niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker betoogt dat hij in België zowel een beschermenswaardig gezins- als privéleven heeft. Hij wijst hierbij op het gegeven dat zijn zus en schoonbroer op legale wijze in België verblijven en dat zij een grote emotionele en mentale houvast voor hem vormen. Hij stelt dat een scheiding van zijn zus en schoonbroer zal resulteren in een disproportionele hoeveelheid leed. Wat betreft zijn privéleven in België betoogt verzoeker dat hij hier sinds september 2015 een nieuw leven heeft opgebouwd en zich op uitzonderlijke wijze heeft geïntegreerd. Hij wijst erop dat hij Nederlands spreekt, dat hij reeds actief was op de arbeidsmarkt en werkbereid is, dat hij vrienden en kennissen heeft en dat hij voetbal speelt op nationaal en provinciaal niveau. Hij betoogt dat elke sociale band met het land van herkomst definitief is doorgeknipt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder pas is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing nadat hij op dezelfde dag eveneens een beslissing had genomen waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In het kader van deze laatste beslissing werd reeds ingegaan op de thans door verzoeker aangehaalde elementen van het gezins- dan wel privéleven en geoordeeld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM indien verzoeker actueel dient terug te keren naar zijn herkomstland Irak om van daaruit de nodige stappen te zetten voor het beoogde verblijf in België. Ook de thans bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker in de actuele omstandigheden het Belgische grondgebied dient te verlaten, zonder dat deze hem op enigerlei verhindert om, nadat hij zich in zijn herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, opnieuw het Belgische grondgebied te betreden. Beide beslissingen werden bovendien op

dezelfde datum, namelijk 21 januari 2021, aan verzoeker ter kennis gebracht, zodat hij de motieven kent. Verzoeker is niet in beroep gegaan tegen de negatieve beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de beslissing inzake verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging werd omtrent het door verzoeker ingeroepen gezinsleven en artikel 8 van het EVRM gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart verder dat deze zus en schoonbroer voor hem een emotionele en mentale houvast zijn maar legt geen bijkomende bewijzen van effectieve afhankelijkheid ten aanzien van deze zus en schoonbroer voor en woont ook niet samen met hen. Vervolgens haalt betrokkene aan dat de verplichting om terug te keren naar Irak een schending zou inhouden van art. 8 EVRM omdat hij hierdoor voor onbepaalde duur zou gescheiden zijn van zijn in België verblijvende zus en schoonbroer, hetgeen hen zou blootstellen aan een disproportionele hoeveelheid leed. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de band tussen broer en zus niet valt onder de bescherming van art. 8 van het EVRM; “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014).”

Aldus blijkt dat verweerder, met verwijzing naar relevante rechtspraak van het EHRM, geen beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn zus en schoonbroer aanvaardt, omdat geen bijkomende banden van afhankelijkheid zijn aangetoond. Op geen enkele wijze weerlegt verzoeker deze beoordeling. Hij toont niet aan dat alsnog sprake zou zijn van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, zodat een verdere belangenafweging hieromtrent ook niet is vereist.

Ook over verzoekers privéleven en artikel 8 van het EVRM werd reeds gemotiveerd in de beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zo kan in deze beslissing worden gelezen als volgt:

“Betrokkene beroept zich eveneens op art. 8 EVRM voor wat betreft zijn sociale banden in België. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene 5 steunverklaringen voor. In dit verband stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien, een tijdelijke scheiding van zijn sociale relaties in België en van zijn in België wonende zus en schoonbroer om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op art. 8 van het EVRM. Immers, er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn zus, schoonbroer en sociale banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van art. 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert tevens dat door zijn ononderbroken verblijf in België elke sociale band in het land van herkomst definitief is doorgeknipt. Echter, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen contact meer zou hebben met eventuele familie, vrienden of kennissen in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 18 jaar in Irak en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg

geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde hij bij zijn tweede asielaanvraag nog ongeveer 1 keer per maand contact te hebben met een vriend. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat dit contact zou verbroken zijn.”

Verweerder oordeelde nog dat de elementen van integratie in België, waaronder de eerdere tewerkstelling en de voorgelegde werkbelofte, niet van aard zijn dat deze verzoeker verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst om van daaruit de nodige stappen te zetten voor het verwerven van een verblijf in België.

Opnieuw beperkt verzoeker zich tot het herhalen van de elementen die hij reeds heeft aangehaald in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en die reeds werden besproken in de – niet aangevochten – beslissing inzake deze aanvraag. Aldus blijkt dat verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk ook rekening heeft gehouden met het door verzoeker ingeroepen privéleven in België. Verweerder oordeelde dat de aangehaalde sociale banden niet van die aard zijn dat deze de bescherming van artikel 8 van het EVRM doen optreden indien verzoeker in de actuele omstandigheden het grondgebied moet verlaten. Hij aanvaardt ook niet dat alle banden met het land van herkomst definitief zouden zijn doorgeknipt. Verzoeker weerlegt de motieven niet. Hij toont niet aan dat de gedane beoordeling is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of dat deze als kennelijk onredelijk is aan te merken.

De Raad wijst er ook op dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Het EHRM heeft ook reeds geoordeeld dat indien het privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokkene zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn – wat in casu het geval is, nu niet blijkt dat verzoeker reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden – er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan dat, waar van hem wordt gevraagd om zijn aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, er sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden die zich hiertegen zouden kunnen verzetten en van een disproportionaliteit tussen zijn persoonlijke belangen en het algemene belang.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op

foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Opnieuw dient er te worden vastgesteld dat verzoeker de aangehaalde elementen inzake artikel 3 van het EVRM reeds heeft ingeroepen in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft in zijn beslissing inzake deze aanvraag reeds gewezen op de afgewezen verzoeken om internationale bescherming van verzoeker en vervolgens geoordeeld als volgt:

“Betrokkene beweert dat bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst de kans heel groot is dat hij er vervolgd zal worden en dat hij dus oprecht vrees voor zijn veiligheid. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. [...]”

Betrokkene haalt ook aan dat de verplichting om terug te keren naar Irak een schending zou inhouden van art. 3 EVRM. Echter, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt nietert toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft de verwijzing naar diverse nieuwsartikels en rapporten, waaronder artikels op websites van Daily Mail, Task and Purpose, VOA News, UNAMI van 2018 en 2019 over de situatie in Irak; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze nieuwsartikels en rapporten gaan over de algemene toestand in Irak en betrokkene geen persoonlijke bewijzen leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van nieuwsartikels en rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.”

Verzoeker beperkt zich thans tot een nagenoeg letterlijke herhaling van zijn betoog inzake artikel 3 van het EVRM in de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft evenwel voor het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met de ingeroepen elementen, maar heeft geoordeeld dat deze elementen geen schending van artikel 3 van het EVRM doen blijken en aldus een terugkeer naar Irak niet in de weg staan. Door louter het eerdere betoog in de aanvraag te herhalen, alsook te wijzen op dezelfde nieuwsartikelen en rapporten, weerlegt verzoeker de vaststellingen van verweerder nog niet en toont hij niet aan dat verweerder onterecht geen miskenning van artikel 3 van het EVRM heeft vastgesteld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Uit voorgaande bespreking blijkt dat verweerder voor het nemen van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en met de door hem ingeroepen elementen. Bovendien betwist verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins dat hij in België verblijft zonder de vereiste documenten, wat een geoorloofde reden is om hem een bevel om het grondgebied af te geven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden of onzorgvuldig is te werk gegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar “de regeringsinstructies van 19 juli 2009”, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing die werd genomen inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingen-

wet, en dat hij met huidig beroep geen grieven kan ontwikkelen tegen deze genomen beslissing. In deze beslissing werd hieromtrent trouwens gemotiveerd als volgt: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene eveneens naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS